

کھڑکھڑان کھڑکھڑان گھڑکھڑان نہوہ ... 69 ...
کھڑکھڑان کھڑکھڑان

با به گو گو کو ی د ه د ا و ست ئیما می ش شیر

□ □

...69

مانگ له ئاسمان و هه‌موو جـ هه‌ر مانگه‌و ته‌واو
 لـ کاتـ به پـی خـ داوـته ناو کانی و به‌راو
 ژن به پرچی کراوه و سینگی واـاو ده‌وری ده‌دهن،
 مانگ چیدی مانگ نیه، ده‌به‌ته تاسکـاو

ساٻان ئهو رٿي ڪارتي ڪٽائي ساٻم وهردو گرتو، يه ڪپو
دهگه يشمه وه ماٻو، پٻم به زهويه وه نه ده ما، ده مگ ته با بم:
که نگ ده چينه ده شت؟
دا يکم ده يگ:

ئەو كۆيىدىن لە ئاۋ قەيسەرىش بىبەستىنەۋە ئاۋىتە شارى، دەۋى
فرچكى بە گوند گرتوۋە.

به و چند جاره‌ی سهردانی گوند، سهردانی پیری سوارچاکان و گوئی
کٚساران، وهك بٚیی بووبمه گوندى، پیری سوارچاکان له خٚشى و
جوانیی گوندى گرتم، خٚ له بیرتانه چهند تهٚ له قهرسیل و زهنوٚر
تهٚ تر تهٚ وارى دهگٚ ایهوه.

به مردنی پیری سوارچاکان له گه ځانه وهی گوند، له گه شتی هاوینا نه م
 ب ځه اوینی فڼکی نه و ځ، ئوم ځدب ځ بووم، ئاخر تا نه و له ژیان ما بوو،
 ده مگوت هه وکه نا ده م ځکیدی خودا جا ځلی ده کاته وه و ده چ ځ به زه بری
 تفه نگ ځ گوندی ځی وهرده گر ځته وه، داخی گرانم، خودا گو ځی له
 پا ځانه وهی نه گرت و ب ځ س ځ ر ځژ جا ځلی نه کړده وه.

ئای بـ هاوینی ئو، له بن که پره که ی پشت ما ان داده نیشتن، له لای جـ خینا نه وه بایه کی ده هات فـنک فـنک له چ پانکه و کونه بایه که وه بای وا فـنک نه هاتووه، ئه دی ناو بـستان بـ نا، به دـی خـ ترـزی و گندـره مان لـده کرده وه، من به بـ که وه هـمه ده کـشان، پیری سوارچا کان فـریکردم:

کوٲم، ئه ھا، ئه وھا، ئه وھا، نا بٲ بٲ که که ی هه ککشی.

له ناو بـښـتانـځ شـهـمـامـهـشـم دـهـدـيـتـهـو، تـا بـه دـهـسـتـي ځـښـت شـهـمـامـه لـه
بـښـك نـه كـهـيـتـهـو، تـام لـه شـهـمـامـهـي نـاو گـڼـراني نـا كـهـيـت، وای بـښـني چـه نـد

خاڻش بوو، ئه دى كه كه ند و كه ند شاڻځ ده بووينه وه به ره و به ستي شهرغه،
ئه و شهرغيه پيرى سوارچاكان گڼ ته نى:
هر ناوه كهى نا، ئاوه كه شى له هه نگوينه وه ها تووه.

له گڼ ماوه كانى شهرغه ده بووينه مراوى و به (كوڤه فڼڼ كه هات) يش، به
پيل راكڼ شانىش نه ده ها تينه وه، ئاى مه لى ناو به ستن، له گه به ستن
چووى و نا تبينمه وه، له ها تنه وه ش لمانده دا يه به راوه كهى پيرى
سوارچاكان و ته ماتهى مزر مزرمان ده خوارد، سوارى جه نجه يش له و،
واى كاتى به ده ورى قرشهى زږ و بڼد كه هڼدهى گردك هه درابڼ وه،
ده سووڼ اينه وه ده تگوت به ده ورى گڼى زه ويدا دنيا گڼ ره ده كه ين،
به كارته وه لڼڼه لڼڼ ده ها تمه وه، كارته كه م به ده سته وه، هر كڼ
ده يديتم واى وڼ ناده كرد له چه ند وانه يه ك كه و توومه، له نزيك ماڼڼ،
مام مهردان گڼ تى:

كوڼم گوڼ مه دڼ، كوڼه كهى منيش كه وت، ساڼى دادڼ باش بخوڼ نه.
گوتم:

من نه كه و تووم، يه كه م بوومه
گڼ تى:

ئه دى لڼ وا كزى! باره خوڼت كه وتڼ ته زڼ؟
چم نه گڼ، چ بڼڼم! بڼڼم، با پيرم مردووه و چيدى ناچڼ ته وه ده شتن و
منيش ناچمه وه سهردانى، بڼڼم قادري شاڻځ ه بى هرڼى به منداڼانى
به لاشاوه دا بوو:

شاڻځش سهركه وڼ، هه وڼ ده دم لڼ ره، له و ده و كه نده گڼم كى گه و ره به
چه مه نتن درووستبكه م، هاوينا ن گه و ره و گچكهى به لاشاوه له ئاوى
خاوڼ مه له بكه ن..

هڼى شاڻځ ه بى، تن له تنى شاڻځش چووى، شاڻځش له تنى خڼى چوو، شاڻځ ه بى،
من چه ند دڼم به و گڼمه خاڻش بوو، ئيدى چوو، هه موو چوو، به مردنى
پيرى سوارچاكان و سهره هڼ گرتنى گوڼى كڼ ساران و توانه وهى شاڻځش
هه مووى چوو، چ نا هومڼ ديه ك گرتوومى!

كيسه تووتنى بهر پشتڼنى مام مهردان، به راوى تووتنى بيرخستمه وه،
چه ند له كيسه كهى پيرى سوارچاكان ده چوو، ئه وهى له كه وڼى گوڼى
كڼ ساران بوو، هر ئه و يش به په نجه ورديله كانى خڼى بڼى دوور يوو.
پيرى سوارچاكان له كه ندى خوار كانى پياوان، له بن ئه و گه وه يه
لالڼوى ئه شكه فتى گه و رهى ئه و به رى لڼ وه دياره، تووتنى چاندووه، چ
تووتنڼ! هر جغاره كڼ شاڻځ سڼ جغارهى له و تووتنه كڼ شا بڼت، تامى له چ
جغاره يدى نه كردووه، به جغارهى كاسترڼ و سه داميشه وه.
پيرى سوارچاكان ده يگڼ:

جغاره يه ك له تووتنى به راوى خڼم نه بڼت، وه ك ئه وه يه پووشكه بكڼ شم.
من له گه پيرى سوارچاكان به ناو به راوى تووتن گهڼ ابووم، ديتبووم

چن ئەو پەلکە پانانە لښدەکاتەو و دەیخاته ناو بەرانپیلکەو و
پکەو ههیدەگرین و دەیهنینهو بن کهپر، دەمدیت چن به داری
درژی باریکی نووک تیژی له شوه تیریانهو دةکات و وشکیان
دەکاتەو و دواییش چن وردیان دةکات و دارکیان لښدەگریت و کهملک
به بایان دةکات و کیسهکە پښدەکات و جغارهیهکی لښ پښدەکات و
هه‌مژینښ هه‌یدەمژښ، دووکه نایه‌تهو، ده‌ښ:

تا تووتنی ته‌وارم هه‌بت، من ده‌ژیم
پیری سوارچاکان ده‌یویست به جغاره‌کشان بسله‌لښ که تووتنی وی نه‌ک
هر زیانی نیه، بگره ته‌مه‌نیش درژی دةکات، روو له بایم ده‌یگت:
ئەو کو‌ه‌ی من چن هه‌نده‌ی من ده‌ژی، چوار جغاره‌ی له تووتنی بای
نه‌کشاوه.

پیری سوارچاکان دوایوه‌ی گوند و به‌راویشی نه‌ما، ماوه‌یه‌ک هر له
تووتنی ئەو‌ی ده‌کشا، زری دا‌کردبوو، یه‌ک دوو فەرده تووتنی له
سەر ئەستښک دانا‌بوو، ئەو وەرزه‌ی تووتنی ته‌واری لښ بښا، بیرمه
گوتی: ئستا مردن پښمه‌وښ.

بیرمه، له وەرزی مردن، گت:

ئاخ، ئاخ، نه‌هه‌مینە سښرم ما، نه‌ تووتنی مه‌فته‌ن.

پیری سوارچاکان بښ زیانی تووتنه‌کە بښ ئاو و خاکه‌کە
ده‌گښایه‌وه، پښیوابوو، ئاو هه‌نگوینه، خاکی زښینه، به‌ردی
مه‌رجانه، گونده‌کە ئەو له‌ گښی زه‌وی جوایه‌ز بوو، وای ده‌بینی
تیلم‌کی به‌هه‌شته و خودا به‌ ده‌ستی خښی بښیویه‌تی و لوولی داوه و
فریشه‌کانی هه‌ناویانه لښره له‌ بن پښی‌خښی و خه‌جښی ژنی
رایا‌نخستوو، بښیه هه‌رچی لښ بچښی و به‌ر بدا، خواردن‌کی به
هه‌شه‌تیه و زیانی نیه، ده‌یگت:

له‌و خاکه، ژهر ته‌که، ره‌ژگو گو دةکا.

ئەدی کاتښ ده‌هاته سەر باسی هه‌یف و هه‌یوه‌شه‌وی ناو به‌راوښ، پیری
سوارچاکان پښیوایه مانگی چ جښیان له‌ جوانی و پښی ناگاته مانگی
ئاسمانی گوند و ئاقاری وی، له‌ بنی ده‌وه ده‌یگت:

ئەنگ وهرن له‌ مانگه‌ شه‌و بښواننه مانگی ناو کانی و به‌راوی من،
هه‌ینښ جوانی مانگ ده‌بیننه‌وه، له‌و بښ گو‌ی کښارانی من ده‌بښته
تاسکښاو.

پیرک له‌و ته‌مه‌نه و وا جوانی پښدا هه‌بښښ، به‌ من نا‌ښی چن نه‌بمه
ئەوینداری ته‌وار و به‌ستی شه‌رغه!

هښی ئەو هاوینه، چ نائوم‌دیه‌ک گرتبوومی، وه‌لښ بایم و که‌ویار و
فازیل رښحانه و کښتر و پایسکل و گښښانه‌وه‌ی سەربردان و په‌یدا‌بوونی
نه‌نکی تازه و هاتنه‌دنیای برای تازه و شتی زښره‌ن، ئوم‌د
ده‌به‌خشنه‌وه، نه‌نکی تازه، ره‌قه‌ه‌ی که‌پوو درژی‌ک‌له‌ی بسک‌خه‌نیه‌ی چاو

هميشه تژی کل، خرخا له پښی گهردانه له مل، ئهو نه نکم، دایکی دایکهم، جاری یه کم له به فری قه ندیی کښی دیتبووم، بښه تا دره نگیش به (نه نهی کښی) بانگمان ده کرد، ئهو نه نهی کښی تښ بښ کښانځه می له بیربردمه وه، هه ندښ سهربردهی ناسکی وی ده گښمه وه؛ نه نهی کښی له کښیوه به خ و کوښه که یه وه هاتنه چاوه که ی پیری سوارچاکان و گوښی کښساران، ده ستښکیان پښدا هښنا یه وه و ده رگه یه کی باشتریان تښخست، بیرمه کللی ده رگا که یان داربوو، بستښ درښژ، کهل کهل بوو، به کارهښنانی ئهو کللیله شاره زایی ده ویست، من ئښستاش فښرنه بووم، کوښه که ی چښوه سهر بازی و بښوه عهریفه که ی جاران، ئهو خا و زښخاښنه ی من ده تگوت به تیره عهریفن، مه جید و حه وښژ ئهو دووه دوا یوه ی له هه مه دان هاتنه وه، یه کیان گښه که ی که و ته به کره جښ، ئه ویدی ئاقاری که لارښ، ئه ویدیان ردښنی له عهریفایه تی سپی کرد، ئهو شه فیکه ش که له هه مه دان هاتنه وه، چښوه عهریفی، له وښوه وه گه یشته وه چیا، نه نهی کښی گښته نی؛

به پښستاښه وه به هانای مه لا مسته فاوه چوو، ئښستاش گه ښایه وه عهریفی.

خاښم زښرن ناوی هه ر یه کیان بښنی ده بښ عهریفښکی پښوه نښی، ئښ، نه نهی کښی زوو لښی قه وما، منداښی سهرکه وبنکه ی به سهر دا جښما، گښی مښرده که ی به دوو کښلی بښندی وه ک هی وه لی دښوانه، نازانم بښ که و ته گوندی کښله سپی! } له و رښژانه، رښژانی نووسینه وه کښان کښان، واته دوا ی نزیکه ی هه شتا ساښ، چوومه سهر گښی ئهو با پیره م، دایکم به و به رده بابی ناسیه وه که نه کی له سهری داده نیشت و ورده فرمښسکانی به سهر گښی کوښه که یدا هه ښده وه رانندښ ئهو چیرښکه با بښ دوا یی بښ.

نه نهی کښی وه ک ژنښکی هه ینښ، شوو به شوو برا که ی ده کاته وه، ئهو پیاوه ی ژنه فه له یه کی موسلمان کردبوو، زښریش خښی پښوه باده دا و پښیواوو به وه بلیتی به هه شتی بښیوه، ناوه ناوه ده یگښت: من بښ مردن سهر م پښوه نیه، چونکښ به هه شتم له پښشه.

نه نه دوا ی کچ و کوښ، ده ښته پیاوی رښی به هه شتښ: من له ماښی خښم، تښ له ماښی خښت، پښ ئاودیوبکه یت، ده رمان مشکت ده رخوارد ده دم و ده تنښرمه دښزه خښ.

دیاره پیاوی رښی به هه شتښ، گومانی له گه یشتنه به هه شتښ هه یه، بښیه پښ ئاودیو ناکات، ئه وه ش چیرښکښکه، جارښ لښیگه ښښ.

هاتنی ئهو نه نکه بښ من نزیک له هاتنه وه ی گوښی کښساران بوو، جښی وی نه گرته وه، به ښام ته واوښک له بیربردمه وه، خدښم پښوه ی گرت، ئهو نه نه یه هه ر شتښکی ده گښایه وه ده بووه چیرښکښ، چ چیرښکښخوانښ به هه قایه تبښژه که ی سه یداوه و شښرزاده که ی کووران و یه شاره که ی ئهوښ

کردبوو، نه نکم وای گوت.

دټه بیرم نه نهی کږ ی له نوان دوو ژن ده ږی، منیش ده م له پشیان ده م له پشیان، ژن کیان ژنه جوانه شله که بوو، دیتم له ته نیست بابه گو گو، بابه گو گو ی تا خودا ده ږ بهس با ږ بهرز، نیو مناره یه که به ژنی هه یه، خ ی غل رده کرده وه، به ده نگ هه ر نه وه تا ده بیسترا:

بابه گو گو به گو هاتم، ب کو هاتم..

ژنه کهیدی ب ږی، نه وه ژنه ئیشی به بابه گو گو نه بوو، س چوار مندا ی هه بوو، له وه چووینه سهر گ ږ کی ئاسای، نه وه ناوی سوت ئیمامیه، هه ند ک (ست) ی ده ږ ږ، پلکی کهویار داوای شیري ل ده کات: مه مکم چ شیري نیه ک ږ په م گه له که برسیه..

دره نگ پ که وتم (سوت) شیر، نه وه ژنانه ی مه مکیان شیري که مه روو له ئیمامی شیر ده کهن، نه و ژنانه ی مندا ږ پشیان ناب روو له بابه گو گو، ه ږ ږ ږ ل کدی دوور نین، دره نگ تریش ت که یشتم نه و (سوت) ه چ په یوه ندی به شیري تور که وه نیه، نه فسانه ی نه و گ ږ ه ږ شتا با پیره ی گه وره ی عوسمانی عوسمانیش نه هاتبووه دنیا ی، هاته سهر زاران، نه و گ ږ ه له حفته که یه، نه وانه ی له سهر قه ږ ته وه با ږ یان ل کدا و هه ږ ږ ږ و گ ږ ی هه ر یه که یان که و ته ج ږ یه کی شار، ست ئیمام و بابه گو گو ه ږ ږ ل کدی دوور نه که و تنه وه.

باشه، له بابه گو گو ی مندا ږ و ست ئیمامی شیر گه ږ، با سهر ږ به ما ی چ ږ لی شه مه نده فهدا بکه م، ز ږ که هت خه ونم به ما ی شه مه نده فهدووه دیتبوو، ه ږ ږ کی در ږ، در ږ تر له ک ږ ږ ږ ی موور تکان، نه و ک ږ ږ ږ نه ی مه گهر ک ږ ږ ږ نه ی قه نه ف ږ ی قه یسهر ی نه و ب ږ نه خ ږ ش ی له بهر ږ کی هاموش که رانی داب ت، نه و ک ږ ږ ږ نه له کن ناوی که سکوس ږ و ناوی میری پ ږ شان ه وه در ږ ږ ږ ږ ږ ده گه یشته وه نه ولای ما ی شه مه نده فهدر.

ما ی شه مه نده فهدر ناو خه ونه کانی من هزار دیوه خانی وه که هی با پیرم به ته نیست یه که وه بن ناگه نه در ږ ږ یی ما ی شه مه نده فهدر، له خه ونه کانی من جاده ی خ ی شه ستمه تریش بخته سهر باری در ږ ږ ی ناگاته ما ی شه مه نده فهدر، دیاره له دهره وه ی خه ونیش ما ی شه مه نده فهدر له بیر کردنه وه ی من ز ږ گه وره و ب ږ ږ و دوورو در ږ ږ بوو، نه گهر وا نه ب ږ ت چ ږ ږ ج ږ ی نه و شه مه نده فهدر ده ب ږ ته وه که سهر ی گه یشته ته ناو داره کانی نزیک ما ی خ یک بنی هه ر لای نه و ج ږ یه که و نیودر هه مه که م له بنی دانا.

گه یشتن له گه نه نه ی ک ږ ی گه یشتنه بهر ده م نه و خانووه ی که به

قسەى با بىم بـت، ماـى شەمەندەفەرە، سەرەتا واى بـ چووم كە ئەو
ژوورە دەروازەى ماـى شەمەندەفەرە، رەنگە ماـكە كەوتبـتە بن
زەوئەو، دـتەو بىرم پىرسىارى ماـى شەمەندەفەرم لە نەنكم كرد،
وہك بـتـى تـمنەگات، دەيگوت:

ماـى چى، كوـم ماـى چى؟!

پىرسىارەكەم بـى ئاسانكر:

ئەدى شەمەندەفەر شەوـ لە كوـم رادەوہستـ؟
گوتى:

كوـم ھەر لە سەر ئەو ئاسنەى بە سەرىدا دـ، دەگەـتەوہ..
تا دواتر ھەمان وەـامم لە با بىمەو نەبىست، قسەى نەنكم بە راست
وہرنەگرت.

لەگەـ نەنەى كـىـ بـ سەردانى پايز بە سەر ھاوین و پايزـكدا
بازدەدەم، دواى سەردانەكە دەگەـمەو ھاوین و پايزەكەى ساـى
دەـر، زستانـكى تووشە، شەوانى سايەقەيى و زوقم تف ھەـدەى
دەبەستـ، دەمەو بەيانان مەيزىش دەكاتە چلوورە، من كە لە كەـلـنى
دەرگاوە مەزم ھەـدەدا با بىم بە پـكەننەوہ دەيگـ:

كوـم زوو بىپسـنەوہ، با مەز بە دەرـت نەبەستـتەوہ..
جستانـكى تووش بوو، سەينان بە مەنجەـ ئاوى كوـا و بەلووئەى ئاوـ

دەـوہ، ئەو زستانە گـمى شەختە كە كەوتبووہ نزيك ماـى ھەمەد
مەستان پاسكلى بە سەردا دەـى، من كە تازە فـرى پايسكل ھاژـتن
ببووم، بە نيوە پەيدان و لە ناو پەيدان دەمھاژـشت، بەو پايسكلە
گەورەوہ، پايسكلى زەلامان ئەو سەر و سەرى گـمى شەختەم دەكرد،
پاسكل ھەـدەخلىسكا، شەختە نەدەشكا، كچەكەى ھەمەد مەستانىش
پاسكلەكەى بابى دەـنا، ئەو پاسكلەى كەس ھەمەد مەستانى بەسەرەوہ
نەدەتبوو، ھەندـك دەيانگـ: وـدەچـ شەوان دەمى ماـنووستنان باژوا،
ئەو كچە نەيدەويست كەويار بە تاقە كچى بەلاشاوہ لە ناو پەيدانى
پاسكلى گەوران بـنـتەوہ، بەـام فـرنەبوو، دوايى دەگەـمەوہ
ھاوینـ و بەزمى پاسكل و فـربوون، ئـستا ديمەنـكى سەر شەختەى
كچەكەى مەستان دەبينن:

من و كچەكەى مەستان رـژانى شەختە بەر لە ھەمووان دەگەيشتینە سەر
گـمى شەختە، ھـشتا مندائـنى بەلاشاوہ پرخە پرخى خەويان بوو، ھـشتا
شامینـكفرـشەكە (شامینـك، شامینـنـك، لـبیا..). بوو من و ئەو لە سەر
شەختە پاسكلبازيمان دەكرد، ديارە ئەو زـر جار لەگەـ پاسكلەكە
غاریدەدا، جاروبارىش پـیەكى دەخستە سەر پەيدان و كەمـك دەـى،
سپـدەيەكى شەختەيى، بە بەر چاومەوہ كچ و پاسكل كەوتنە بن شەختە،
ئەھا تەنـ سووكان و كوشین و سەر و پرچ ديارە، ئای چ بكەم، ئەھا
دەست رادەوہشـنـ، ديارە گازی من دەكات، بەـام من نەوـرام لە

شەختە بدهم و بگه مه هانای، دواتر ئەو رووداوهم خسته چیرێکێکەوه
له چیرێکێکە که کوێه که له چاو ترووکانه به سهر شهخته و بن شهخته دا
ده گاته که و ده یخاته سهر ملی و... له چیرێکێکە که گه...، ئەو چیرێکێکە
کهس نهیدی، من کوێی ناو چیرێکێک نیم، منی نهوێرێک نهک که که
مهستان کهو یاریش نوقم به دهوێرم خێ لهو شهختهیه بدهم؟ له
چاو ترووکانه به زاری پێ هاواریهوه گه یشتمه سهر کێسپهی پێش ده رگای
ما ی مهستان، دهستم نه گه یشتبووه ده رگا، مهستان به پێ خواسی
ده رپه ی، دیتم به پێیه پانه کانی پێ پێ شهخته ی شکاند و پێ پێش
به ژنی نه ویتر ده بوو، که که ی وا له سهر شانی، پایسکه کهش به
ده ستیه وه، حه مه د مهستان دوو شه کێکێ که ی دام و گوتی:

چیدی سبه ینان زوو مه چنه سهر گێم.

سهر برده کهم له ما گێگێه وه، ههر ئەو رێژه نه نه ی کێ ی چنه د جار
سهر برده ی من و که که ی مه ستانی گێگێه وه، جار له دوا ی جار
به تامتر، هێند جوانی ده گێگێه وه کهس له ی تێرنه ده بوو، من باوه م
نه ده کرد ئەوه سهر برده ی من به، چیرێکی من به، له خه یا ده چوو،
ده ستر او ه شانندی که که ی به شوه یه ک نیشاند ه دایه وه من له ته مه نم
دیمه نی وام نه دیبوو، ده تگوت ده ستی په ریه که و له ناو زاری ده وه وه،
ئەدی خر مه خر می شه خته ی بن پێی حه مه د مه ستان! ئەدی... نه نکم ناوی
له و چیرێک که نابوو، کچی ناو شه خته، من زوو زوو ده مگ:

نه نه، هه قایه تی کچی ناو شه خته م به بگێه وه!

ههر له و زستانه، که ند پێش ما مه ستانێک هه ستا، که ند چیدی
هه ستانی وای به خێه وه نه دی، خانوو که وته ناو ئاو، له چاوی
منه وه له و سا وایه ده چ له ناوه ندی ته شتێکی گه و هی پێ ئاو
دانیشته ی و بزیه ی نه، گو م ده زرین گایه وه، گو م له زیه ی خانوو
بوو، هه موو له پشت ه وه دوور له خانوو به دیار خانوو ه وه له بن
بارانه چاوه ی که وتن و به ئاو دا چوونی ما و خانووین، ره نگه ههر
یه که ی بیر له شتێک بکا ته وه، خه می شتێک بخوات، من خه می ده لاقه ی مه م
و زین و پێه وه کانه م بوو، تازه پێه وه کم کێبوو، جار دوو له پێم
کرد بوو، لافاو هێند له پێهات، به پێهات و رانه گه ی شتم، با بم پێه ده چوو
خه می چێه که ی به، دایکم باوله که ی، ئەدی نه نه ی کێ ی، نه نکم یه که م
جاره لافاوی ئه ره ببینه، له هه مووان پتر تاسا وه، ترسا وه، ئەوه تا
به هه ردوو ده ستان سینگێ خێ ده کوت:

به س، کچم به س، نه ده بوو به ی لافاو هه لده ست!

دایکم ده:

دایه، ترست نه به، هه ی نا قه وم، که م کیتر ده نیشته وه.

نه نه ی کێ ی ده:

کو ه که م، کو ه که م ئاو ده یبا...

ژن، نازانم چ ژن بوو، دهه:
نه نه ئايشه، كوټه كهت له ژررپه؟!
نه نه ي ځي دهه:

له وپه، له كن په نجره كه دانيشتووه..
تاهو واه! ئه و نه كه ي من و نه په كي كوټه هه مه دانيه كي - هه ند ځ كس
هه مه دانيان ده گټ، ئاخر له وانه بووه كه كات ي ځي هه ټابوونه
هه مه دان - به ديواره وه هه واسي وو، ئه و كوټه ي ځي ز ځر ځه وده ويست
رژي سه د جار ده چوو ديار ي و پيدا هه ده گټ، هه نده متووي و نه كه
ببوو، ز ځر جار هه مه داني راسي له ته نيشتي بوو، كه چي ئه و هر
ته ماشاي هه مه داني و نه ي ده كرد.

نه نه ي ځي به ديار لافاو وه و به دم نهرمه سينگوتانه وه له بن
ل وانه وه ئه وه شي ده گټ:

كلدان و كلچو كه كم، ده ستم بشك، ده ستم نه يگه يشت.
ئو نه كه ي من ر ژر جار چاوه كاني ده شت، ب شاي چووبا، يان له
تازيه با، هه ميشه كليان له وه ده تكا.

وه بيرمد پياواني گه هك ځي بوون له سر ئه وه ي كه له پشته وه
خانوه كه كون بكن و بزگو و هيربار ب نه ده ر، ئاخر ده يانزاني
لافو كات ده نيشته وه، خانووي ئه مه ئاتاري به سر پاتاريه وه
نام ځي، كاريته و شه قره كاني گه يشتوونه ته سه يداوه و گه كي جووان و
مندا به سرياندا ده په نه وه، به ام با بم ملي نه دا، گټي:
خانوي من مه گه ر لافوي نوو، ده نا چ لافو نايبات، نه نگه دهران
ئه من چ ځه ځي كم به ده وريدا هه داوه ته وه!

نه نه ي ځي دواي نيشته وه ي لافو و شادبوونه وه به و نه ي كو و
كلدانه كي، چير كي لافاو كه ي ئه و زستانه ي به ش و په ك ده گټ ايه وه
كه س لافوي نوو حيشي وا نه گټ او ته وه، وه ها ده ستيپ ده كرد:

((خودا نازانم له ك توو ه بوو، هات زاركي هه موو كونده كاني ځي له
سر به لاشاوه كرده وه، دنيا بووه ئو، ئو به رزب وه، بست كي ما بوو
بگاته ئاسمان.....))

هر له و زستان له نوان هردوو سټا قان، له نزيك مزگه فتی حاجی
مرادی پښتر جوو، له جاده ي ش ستمه تري ده په يينه وه، نه نه ي ځي
ز ځر له ترومب ل ده ترسا، ترسان ځي باوه ناكم چ كورد هه نده له
ف ځي كه ترسا ب، هيچ جوو كيش هه نده له كه س ترسا ب، پ ده چوو
ترسه كه شي له ترومب له كه ي به فري قه ندي هه وه په ب ته ديه وه، ده ځي
جار له ځي له نزيك گه راجي هه ول ځي، ترومب له له ده ستي شوفر
ده رده چ، وهك ئه سپي سر شت مل ده ن، نه نه ي ځي له سهره
ك ځي ځي گه ه كي به فري قه ندي راوه ستايه، ترومب لي ب سووكان - هر
ترومب له به و ش و په ملي ناب ب سووكانيان ده گټ ت - د، ئه گه ر

دار تـله که نه با، نه نهی کـی پانده کرده وه، لهو رـژه وه ترسی
ترومبـل نـیشتـ ته دـی و به به دهستی فریشتـش ئـو ترسه
هـه نـاقه ندر، ئـو سهرهاتهـش له زاری خـیه وه هـند ناسک و به تام
بوو، قهستت ده کرد لـوه کانی بگه زی..

ترومبـل له دووره وه دهرده کهوت، نه نهی کـی جـی پـ جـ نه ده ما،
جار جـ پـش جار جـ پـش هـه ده هات، چاوی له دارتـل ده گـا خـی
باوـته په نای، جگه له دارتـل باوهـی به هیچ شتـ نه بوو، شاخ له و
با خـی نه ده خسته په نای.

ئـوه تا قه مـره یـ هات، هـشتا دووره، نه نهی کـی تا پـی تـدایه
هـه ات، قهت نه مده زانی وا لهش سووک به غاره، ئـمه ی جـه شت، یهک دوو
شه قاو ما بوو بگاته ئـوبه ری جاده، له پـ بایداوه، گهـاوه، له
گهـا نه وه دا ترومبـل نزیکه کهوته وه، به ئیستا پـ زیـه ی له نه نهی کـی
ههستاند، زیـا اندم.. ئـخه ی! نه نکم به پـوه یه، وه بیرمد شوفـره که
گـتی:

ئـر ئـنگ ئـو ژنه شـته تان لـ به ره لای جاده کردو وه؟
پا نمکرد بایه ته وه قوربه سهری ههردو ولامان ده بوو.

نه نهی کـی گـتی:

کوـه ده بـ، رـ نه ما بـره دا دـی!

شوفـر گـتی:

له گه شـتان چ ناگـتر.

دواتر ده مانگـ ته نه نـ به مه بـ ئـو غارغار یهت له چ بوو؟ ده یگـ:
کوـم به دوا ی دارتـلدا ده گهـام، نه مدـزیه وه!

ئـو سهرهاتهـشی کرده چیرـک و به شـوه یهک ده یگـا یه وه با بمرده و
هه شبه سهر خـی له بهر پـکه نین رانه ده گرت.

به دوویدا دـ ...